

آزمون پیوستن به شانگهای

در عصر جهانی شدن، توسعه اقتصادی دیگر یک مقوله صرفاً ملی نیست و کشورها برای دستیابی به سطح مناسبی از توسعه، به ناچار باید زمینه‌های برخورداری از امکانات و منابع بین‌المللی را فراهم کنند. در واقع توسعه اقتصادی کشورها به مرحله‌ای رسیده که برای تقویت و پایداری به روابط اقتصادی بین‌کشوری، منطقه‌ای و جهانی بیش از آنچه که در داخل یک کشور وجود دارد محتاج است و از همین رو اقتصادهای ملی برای ماندن و آمادگی در میدان رقابت جهانی باید به طور شتاب‌آلودی به گروه‌بندی‌های اقتصادی منطقه‌ای روی بیاورند. از آنجا که کشورها به تنهایی همه عوامل تولید را در اختیار ندارند، برای

دستیابی به رفاه اقتصادی بالاتر که بدون همکاری گروهی میسر نیست، تلاش می‌کنند با تشکیل گروه‌بندی‌های اقتصادی منطقه‌ای موجب رونق اقتصادی خود و تکمیل چرخه تولید در یک منطقه جغرافیایی شوند. در این بین، جدا کردن مسائل سیاسی، اقتصادی و اجتماعی از یکدیگر ممکن نیست و به همین دلیل حتی همکاری‌های یکسره اقتصادی نیز با مسائل سیاسی و اجتماعی به طور کامل به هم تنیده است و بر عکس. به علاوه اینکه توسعه روابط اقتصادی میان کشورهای مختلف جهان تحت‌تأثیر رشد قابل توجه امکانات حمل‌ونقل، یکی از مهم‌ترین رخدادهایی بود که برای همیشه تصویر اقتصادی دولت‌ها را تغییر داده. افزایش چشمگیر میزان تجارت میان قاره‌های

مختلف، راه‌اندازی شرکت‌های فراملیتی و تولید محصولات مشترک صنعتی میان چند کشور، اصلی‌ترین نتایج این تغییر جدی بود. این حرکت در ادامه با عضویت تعداد قابل‌شماری از کشورهای دنیا در سازمان تجارت جهانی (WTO) ادامه پیدا کرد تا جایی که قوانین اقتصادی بین‌المللی به سمت تسهیل صادرات و واردات حرکت کرد. با وجود آغاز این حرکت جهانی اما همچنان یک سنت قدیمی اقتصادی پا برجا ماند و آن حفظ تجارت منطقه‌ای و همکاری‌های اقتصادی میان همسایگان بود. در واقع بسیاری از کشورها از سال‌ها قبل به سمت موافقتنامه‌های دوجانبه و منطقه‌ای رفته‌اند و با در نظر گرفتن معافیت‌های